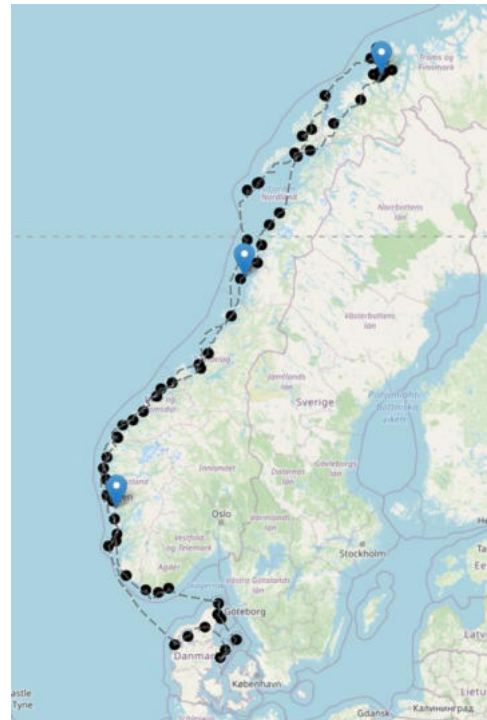

I slutet på maj 2020 startade vi vår seglats som skulle ta oss från snön i Tromsø ner till ön Anholt i Kattegatt och sedan norrut igen, en sträcka på totalt 3081 nm. Planen var att se den norska kusten och se vart vindarna tog oss. På väg söderut var vindarna främst från norr och solen sken och vi gjorde dagsseglats i det yttre havsbandet med totalt 28 stop. Lika många stopp blev det på hemvägen, där seglade mer inomskärs innan vi 12 veckor senare töjde fast igen i Tromsø. Om det inte var någon vind stannade vi i hamn och utforskade området och om vinden dog under dagen gick vi för motor, så i slutändan seglade vi 2/3 av tiden och gick för motor 1/3 av tiden.

Vi köpte 027 (Lona) i Bergen 2018 och seglade henne norrut med två kompisar det året och nu var vi redo för en längre seglats igen. En överenskommelse när vi köpte båten var att tid spenderad på underhåll inte skulle överstiga tid under segel, så efter två veckor av intensivt underhållsarbete hösten 2019 gällde det nu att hålla avtalet. Med en besättning på 2, Paul och Malin, fylldes båten med mat, ett urval av kläder som skulle klara allt från +8 till (förhoppningsvis) short och t-shirt längre söderut och våra pass. Nytt för oss denna gång blev en del skiftarbete ombord när väder och vindar gjorde att vi kunde segla en längre sträcka, antingen för att komma undan dåligt väder från norr, dåligt väder runt det i Norge beryktade Stadtlandet eller för att korsa Skagerack.

Även på sommaren gäller det att vara bra klädd om man seglar norr om polcirkeln.

Åter till seglingen söderut, vi hade turen att få försommarväder i starten på vår resa. Lofoten i solsken med bra segelvindar går inte av för hackor. Vi väljer här att strategiskt nog glömma bort regn och vind som visserligen gjorde kryssningen längs med kusten fantastisk men något blöt. Ett helt otroligt minne från Lofoten är när vi tidigt på morgonen (05) kom in mot Værøy där dimman precis lättade när vi kom in. Vilken morgon! Malströmmen lyste med sin frånvaro på vägen in och midnattssolen redan vid denna tid på åren gjorde det lätt att anpassa sig efter tidvatten och strömmar. För en som inte var van vid det gjorde alla fiskeställen som var fulla med fisk som hängde på tork vid den här tiden på året lite av ett intryck. Vi njöt av lite fjällturer när vinden dog några dagar innan vi tog oss via Træna (vilken solnedgång i 13 sekundmeter) och ett snabbt stopp i Trondheim för att vänta ut en storm innan seglatsen fortsatte söderut mot Grip. En ö långt ute i havsbandet där man under årens lopp sökt skydd i stavkyrkan mitt i byn när stormarna vint. För en som är uppvuxen på västkusten (Malin) kändes det här som att komma hem och vi hade nu lämnat torrfiskensrike och anlänt i klippfiskensrike.

Med finfina vindar seglade vi längs kusten söderut för ett efterlängtat stopp på Utsira. Utsira är en viktig del av sjöväderrapporten i England och Paul (engelsman) ville gärna komma dit. Med 11 sekundmeter i hamnen var ankomsten lite utmanande men kaffet och de utsökta kakorna på kaféet desto mer välkomna. Med en lovande väderprognos framför oss satte vi segel till Danmark, utan att tänka fullt så mycket på vad som är den dominerande vindriktningen och hur vi skulle ta oss tillbaka. När vi närmade oss den danska kusten sänkte sig dimman över oss (igen), så det blev till att spärra upp ögonen så gott det gick när vi tog oss in i Limfjorden. I Norge är det ofta 30m djupt hela vägen in till strandkanten och här var det bara 8m djupt i mitten på kanalen. Efter att ha funderat en stund på vad det var som tjöt stängde vi av ankaralarmet som vi satt på 10 m. Med vinande "höststormar" ute på

Skagerrak förlängde vi stoppet i Danmark med en sväng inom Anholt. En ö med långa sandstränder, ökenliknande landskap på mitten och nyfångade havskräftor. En sväng via Skagen och sedan ställde vi skutan mot Norge igen. Vid norska gränsen dog vinden och regnet tilltog, men helt plötsligt dök det upp 3 tumlare vid båten som höll oss sällskap i nästan 30 minuter.

Väl tillbaka till Norge var vädret skiftande, regn och starka vindar från rätt riktning löste av varandra. När vi seglade Lona från Bergen i 2018 stannade vi på Sørfugeløya och vi var ivriga att komma tillbaka dit. Milslång sandstrand och underbar natur och precis som förra gången var vi den sista båten in som fick plats i gästhamnen, 3 båtar i bredd den här gången! Och så många båtar var inte elektroniken på bryggan anpassad för. Det är ovanligt för oss att se så många segelbåtar som vi såg söderöver eftersom vi ofta är den enda segelbåten i Tromsø när vi ger oss ut på tur. Det var utlovat ruskväder söderifrån så för att hinna ta oss över Vestfjorden innan stormen nådde oss satte vi segel tidigt på dagen. Som traditionen (iaf andra gången i rad) var det underbar spinnakersegling längs hela Vestfjorden. En helt fantastisk kväll där vi precis han töja fast på Skrova innan himlens portar öppnade sig. Från Skrova tog vi oss mot Svellingen och en ankringsboj som vi glatt töjde fast i och njöt av midnattssolen så här i slutet på vår seglingsommar.

Spinnarkersegling i Vestfjorden

Efter Vestfjorden var det bara 200nm kvar hem i välkända farvatten. Med oss från vår seglats tar vi med oss att

- Om vi gör om resan igen skulle vi ta dubbelt så lång tid på oss och segla hälften så långt.
- Vi hade planerat att segla längre sträckor en del dagar men med bara två i manskapet ombord var det frestande att lägga sig till hamn i slutet på dagen.
- Vi bodde ombord i 3 månader och när vi kom hem kunde vi absolut tänka oss att stanna kvar ombord ett par månader till. Vi gick av båten i +20C och hittade skidorna i bakluckan på bilen, ibland gör 3 månader ganska så stor skillnad.
- Lona var i bra skick när vi köpte henne och hade regelbundet regattaseglats i Bergen och hon tog väl hand om oss under vår seglats.